

T.T. 903 τη 1-X-19

Αγαπητή μου Αδελφή

Έλαβα σήμερα το γράμμα σου το από 27 λήξαντος και σου απαντώ αμέσως. Θέλω να μη μου αμφισβητήσης τας ειλικρινείς μου διαβεβαιώσεις ότι είμαι υπερβολικά πολυάσχολος. Πάντοτε αισθάνομαι την υποχρέωσιν να είμαι συνεπής εις τους φίλους μου πλην φευ ! συνεχής και καθημερινή υπηρεσιακή απασχόληση με έχει καταστήσει δυστυχώς ανίκανον να θεραπεύω ότι η συνείδησίς μου σχετικώς με υποθέσεις μου ιδιωτικής φύσεως. Αισθάνομαι την ανάγκην να μεμφθώ τον εαυτόν μου διότι δείκνυμαι τόσον ολίγον αβρός προς Δεσποινίδα ήτη εμπνεομένη με τα αγαθώτερα αισθήματα της αγάπης και εκτιμήσεως προς τους άνδρας του Μετώπου ακούραστα προσφέρεται δι' επιστολών της να θεραπεύη τας τόσας λύπας και στενοχωρίας τας οποίας δημιουργεί η απομόνωσις. Ναι δεν είμαι αβρός. Δυσὸν θάτερον ὅμως ποῖον να προτιμήσω; Αχ ευρίσκομαι μεταξύ σφύρας και άκμωνος. Ουδέποτε φιλότιμη μου εσκεύθην να χαλαρώσω τας τόσαν ιδανικὰς αδελφικὰς μας σχέσεις. Φέρω δε δι' ελπίδος ότι η ανωμαλία (Δ) λόγου της θελήσεώς μου ανεξαρτήτως εκ μέρους μου παρατηρείται ότι η ανωμαλία αύτη δεν θα σας γεννήση στοιχεία εντυπώσεων δι' ἐμέ αντιθέτων εκείνων τας οποίας αρχήθεν δι' ἐμέ εμορφώσατε.

Θα προσπαθώ να σας γράφω τακτικώτατα

Με αγάπην αδελφική

Τάσος

Υγιαίνω Εύχομαι υμίν υγείαν